

„Prázdniny jsou bezva,“ prohlásila Emily, odkopla žabky a protáhla si prsty na slunci.

„Pro tebe určitě,“ vzdychl její mladší bratr Alexander a stéblem trávy trochu pošťouchl mravence. Úplně ho tím vykolejil, takže chvíli ztuhl na místě, než se drobnými krůčky vydal zase rychle dál.

Emily si taky utrhla stéblo, založila jím knížku

a překulila se tak, aby viděla Alexandrovi do obličeje. „A pro tebe ne?“

Pokrčil rameny: „Prázdniny jsou tak trochu nuda. Není co dělat...“

„No právě! To je na nich nejlepší! Nemusíš ráno vstávat do školy, nikam se nehoníš...“

„Ty se *nikdy* nehoníš!“ pohrdavě odfrknul Alex. „Kdyby tě Linda s Lory nevystrkaly každé ráno z domu, chodila bys pozdě do školy pořád.“

Emily si opřela bradu o ruce. „To asi jo,“ připustila. Je fakt, že její velké sestry věděly až moc dobře, co má kdy dělat. Ona zkrátka nebyla ranní ptáče. Školu měla ráda, ale to, co bylo o prázdninách jinak, se jí taky líbilo – chodit pozdě spát, ráno si poležet v pokojíku pod věžičkou a nesly-

šet žádné mamčino volání pod schody, které by ji vzbudilo. Dneska ráno spala, dokud zvlněným sklem okna v jejím pokoji nezačaly probleskovat sluneční paprsky, a teprve ta zlatá záře ji probudila. To bylo báječné! A nejmíň šest takových týdnů měla teď před sebou!

„Jestli se nudíš už teď, a to je teprve první týden prázdnin, co budeš dělat na konci srpna?“ zeptala se Alexandra.

„Ukoušu se nudou a odnesou to prsty u nohou. Asi je do té doby sním“ zamručel sklíčeně.

„Vždycky se přece můžeš vrátit – no, vždyť víš – zpátky domů...“ navrhovala mu. „Do pohádkového světa. Tam by přece nuda nebyla!“

Zabodl do ní zlostný pohled. „Tak hele, to *ne*.

Máma s tátou by mě zabili! Nedověděla ses toho už dost, aby ti to došlo? A stejně, můj domov to není. Nikdy jsem tam nežil. Ani nikdo jiný z nás.“

Pomalou přikývla: „No, to asi ne. Vlastně jsem o tom zatím nepřemýšlela.“ Utrhla si další stéblo trávy a stiskla ho zuby. „Kam teda doopravdy patříš? Sem nebo tam?“

„Nevím,“ přiznal. „Vždycky jsem žil tady, jinde jsem byl jenom na návštěvě.“

„A nepřipadal sis tam jinak? Jako někde, kam patříš?“ zeptala se ho zvědavě. „Víš, můžeš tam přece zůstat ve svojí pravé podobě!“

Pohlédla mu závistivě na ramena do míst, kde si vybavila přirozeně složená hebká šedá křídla. Křídla záviděla Lindě, Lory a Alexandrovi nej-

víc. Nejenom že mohli létat, což bylo skutečně úžasné, ale křídla sama o sobě byla prostě nádherná – tlumené barvy peří v úžasných obloucích křídel, která jim vytryskla z ramen jako vodopád. Jak byla jemná, hlad'oučká, jen je pohladit!

Před pár týdnů Emily zjistila, že je adoptovaná – že ji otec našel, jak leží opuštěná na břehu řeky, a přinesl ji k sobě domů. Podivnosti nebraly konce. Jako by nestačilo, že se najednou dověděla, že není příbuzná s nikým z rodiny a že vůbec nikdo neví, odkud pochází, ani kdo jsou její skuteční rodiče. To byl jenom začátek. Nebyla to totiž Emily, kdo v téhle rodině nebyl normální.

Rodiče, bráška i starší sestry dvojčata nebyli obyčejní lidé, ale pohádkové bytosti v přestroje-

ní. Jejich rozkošný staříčkový dům, který odjakživa znala, měl spoustu podivných i tajných dveří, protože ve skutečnosti byl hranicí a vstupní branou do pohádkového světa. Zrcadlo na odpočívadle nad schody zase využívala zvědavá vodní víla jako klíčovou díрку, kterou je pozorovala. Ani rodinný mazlíček nebyl jen tak obyčejný pes.

Bylo toho zkrátka hodně, na co si musela zvykat.

A vlastně ani nevěděla, jestli si někdy zvykne doopravdy. Období, kdy panikařila a ničemu nevěřila, měla už skoro za sebou. Teď ji to fascinovalo.

„Chtěla bych, abychom se tam mohli vrátit,“ posteskla si. „Na normální návštěvu, víš? Nejen kvů-

li tomu, že se něco pokazilo. Všechno bych chtěla vidět – tu úžasnou řeku i lesy – ale ne, abych jimi prchala jako štvanec. Chtěla bych mít možnost si to tam prohlédnout. A vidět všechny ty lidi.“

„Přitom jsi toho ale nejspíš viděla víc než já,“ poznamenal Alexander. „Já jsem tam vždycky byl s mámou a tátou, všichni nastrojení jako na velkou událost – šlo o oficiální návštěvu. Nedostal jsem se k žádným lidem tak, abych si s nimi mohl povídat jako ty.“

„Jediní lidé, se kterými jsem tam mluvila, se mě snažili unést,“ protestovala Emily. „A podruhé mě pronásledovali hrozitánští uslintaní psi! Nejradši bych tam jedněmi z těch dveří tajně proklouzla, ale strašně se bojím!“

